

som Landbruget har frembragt i de sidste Aar. At man af Mindretallets Stilling muligvis har taget Anledning til at itrække dette Forslag andre Klæder og komme med det som et Tillæg til Epidemiloven, kan jo være rimeligt, men jeg tror, at selv om saa er, vil det ikke gaa Forslaget lynderlig bedre, med mindre man forstaar at stille ganske anderledes gunstige Betingelser op med Hensyn til Erstatningen, end dem, der tilbydes i Loven af 20de April 1888 § 21, og som der her henvises til. Jeg skal ikke fordybe mig meget i det. Den Tankegang, som altsaa gjøres gjældende fra den høitæredede Ministers Side og særlig fra Lægernes Side, forstaar jeg grumme godt, og den er ogsaa omtalt i Fjor, og jeg skal derfor ikke indlade mig paa den, men jeg vil dog sige, i Lighed med, hvad der er sagt af den sidste ærede Taler, at skulde vi have Forslaget som et Tillæg til Epidemiloven, var det rigtignok paa Tide, at vi fik en større Forandring i denne Epidemilov foruden i de Bestemmelser, som den ærede sidste Taler har omtalt, nemlig om de store Bekostninger, som næsten ere til Datterlighed, naar man ser derpaa, ikke alene overfor Lægerne, men ogsaa overfor Sundhedskommissionens Medlemmer. De blive i Grunden høist forundrede, naar de have faaet disse Bladser tildelte, idet de da se, at de have faaet en ret fed Bid. Jeg vil kun sige, at dersom man har tænkt sig at ville hjælpe Distriktslægerne til en større og bedre Stilling end de have, kunde jeg forstaa det. Men hvorfor da ikke komme frem med Sagen selv og faae Distriktslægernes virkelige Lovbestemte Vederlag forbedret, i Stedet for at komme med det paa den Maade, som sket i Forslaget. Det andet Punkt angaar ogsaa Udredelsen af Omkostningerne, og med Hensyn hertil kan jeg henholde mig til den ærede sidste Taler og bekræfte, at deri ligger noget saa uregelmæssigt, saa ubestemt, at man ikke kan vente sig stor Erstatning efter denne Paragraf, nemlig § 21. Men det, der i Grunden staar som den værste Savant ved Epidemiloven, er det, at den ikke kommer til at gribe ind, naar den bør gribe ind, idet det næsten er umuligt at faae det store Masseneri med Sundhedskommissioner og Over sundhedskommissioner, Ministerium o. s. v. sat i Gang, hvor der virkelig er Epidemier til Stede og bør tages Beslutning, før Smitten er udbredt. Jeg vil derfor henstille til den ærede Minister, da nu dette Forslag er fremkommet som et Tillæg til Epidemiloven, om han da ikke vil være os eller det eventuelle Udvalg behjælpelig med at faae alle disse store Ulemper ordnede

snarest mulig, og idet jeg anbefaler det eventuelle Udvalg at arbejde paa Sagen og give den en tidssvarende Behandling, skal jeg opfordre det til i det Mindste at holde paa, at det Vederlag, vi kunne faae efter § 21, maa fordobles mange, mange Gange, før at det kan blive et tilstrækkeligt Vederlag for de store Tab, der paaføres Meierierne.

Justitsministeren: (Mellermann):

Jeg skal først gjøre den almindelige Bemærkning, at det nærværende Lovforslag fremkommer for at raade Bod paa en Ulempe, som hyppig har viist sig, nemlig den, at smitsomme Sygdomme, i Særdeleshed Tyfus, udbrede sig saavel fra Andels- og Fællesmeierier, som fra Mælkehändler og deslige. Jeg har troet, at Erfaringerne i den Henseende nu ere saa talrige og hyppige, at det vil være rigtigt hurtigst muligt at gjøre Noget for at stoppe denne Rilde til Sygdom, og derfor har jeg ment at burde bringe dette Lovforslag frem, forinden den Tid endnu er kommen, da Epidemiloven efter sit eget Indhold skal til Behandling igjen og underkastes en Revision. Jeg tror, at flere af de Betænkkeligheder, som man har ved nærværende Lovforslag, vistnok enten bero paa Misforstaaelser eller i hvert Tilfælde kun ere Redaktionsbemærkninger. Hvad angaar Spørgsmaalet om, hvilke Sygdomme Loven i det Hele taget skal gjælde, er det naturligvis Mening, at den skal angaa baade den Klasse af epidemiske Sygdomme, som altid skal medføre offentlig Behandling, og den Klasse af epidemiske Sygdomme, som kan medføre offentlig Behandling. Det er Meningen, at den skal angaa begge, og Tyfus, som jo er en Sygdom, der i Særdeleshed har udbredt sig paa denne Maade, hører jo netop til denne sidste Kategori, til den anden Klasse af denne Sygdom. Der er altsaa ingen Meningsforskjel tilstede; hvis man finder, at Udtrykkene ikke ere tydelige nok, vil man vistnok let kunne enes om en Redaktionsændring i saa Henseende. Foraaavdt man dernæst har spurgt om, hvad Meningen egentlig er med Erstatningsbestemmelserne i det næstsidste Stykke, kan jeg kun udtale, at det naturligvis er Meningen, at de Paagjældende skulle have Erstatning, naar et saadant Forbud imod, at Mælken sælges, eller imod, at Mælken bringes ud, gives, og det hvad enten det gives af Sundhedskommissionen eller af den behandelende Læge. Det er ikke Meningen med dette næstsidste Stykke, at hvis det er den behandelende Læge, skal der ingen Erstatning gives, og jeg tror heller ikke, at man vil kunne faae det ud af Redaktionen. Det er i ethvert Tilfælde et